

ELFOGADOTT SZÖVEGEK

P8_TA(2018)0068

Az uniós régiók és városok szerepe a COP 21 keretében létrejött, éghajlatváltozásról szóló Párizsi Megállapodás végrehajtásában

Az Európai Parlament 2018. március 13-i állásfoglalása az uniós régióknak és városoknak a COP 21 keretében létrejött, éghajlatváltozásról szóló Párizsi Megállapodás végrehajtásában játszott szerepéről (2017/2006(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlat változási Keretegyezményére (UNFCCC) és az ahhoz csatolt Kiotói Jegyzőkönyvre,
- tekintettel a Párizsi Megállapodásra, az 1/CP.21 határozatra és az UNFCCC feleinek 21. konferenciájára (COP21), valamint a feleknek a Kiotói Jegyzőkönyv feleinek találkozójaként szolgáló, 2015. november 30. és december 11. között Párizsban (Franciaország) megrendezett 11. konferenciájára (CMP11),
- tekintettel a Párizsi Megállapodás 7. cikke (2) bekezdésére és a 11. cikk (2) bekezdésére, amelyek elismerik az éghajlatváltozás és az éghajlat-politika helyi, szubnacionális és regionális dimenzióit;
- tekintettel az ENSZ Éghajlat változási Keretegyezménye keretében létrejött Párizsi Megállapodásnak az Európai Unió nevében történő megkötéséről szóló tanácsi határozat tervezetéről szóló, 2016. október 4-i álláspontjára¹,
- tekintettel a Párizsi Megállapodás végrehajtásáról és az ENSZ marokkói Marrákesben tartandó, 2016. évi éghajlat változási konferenciájáról (COP 22) szóló, 2016. október 6-i állásfoglalására²,
- tekintettel az ENSZ 2017-es bonni (Németország) éghajlat változási konferenciájáról (COP23) szóló, 2017. október 4-i állásfoglalására³,
- tekintettel az ENSZ új fenntartható fejlesztési céljaira, és különösen a 11. számú célra, a városok befogadóvá, biztonságossá, ellenállóvá és fenntarthatóvá tételére,
- tekintettel az uniós városfejlesztési menetrend létrehozásáról szóló Amszterdami

¹ Elfogadott szövegek, P8_TA(2016)0363.

² Elfogadott szövegek, P8_TA(2016)0383.

³ Elfogadott szövegek, P8_TA(2017)0380.

Paktum rendelkezéseire,

- tekintettel az uniós politikák városi dimenziójáról szóló, 2015. szeptember 9-i állásfoglalására¹,
- tekintettel az Európai Környezetvédelmi Ügynökség „A városok éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodása Európában, 2016” című, 12/2016. számú és az „Éghajlatváltozás, hatások és sebezhetőség Európában, 2016” című, 1/2017. számú jelentésére;
- tekintettel „A Párizsi Megállapodást követő időszak: a Párizsi Megállapodás hatásainak vizsgálata” című, 2016. március 2-i bizottsági közleményre (COM(2016)0110),
- tekintettel „Az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásra vonatkozó uniós stratégia” című, 2013. április 16-i bizottsági közleményre (COM(2013)0216),
- tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság „Az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásra irányuló új uniós stratégia felé – integrált megközelítés” című, 2017. február 8-i véleményére²,
- tekintettel „Az uniós szakpolitikák városi dimenziója – Az uniós városfejlesztési menetrend legfontosabb elemei” című, 2014. július 18-i bizottsági közleményre (COM(2014)0490),
- tekintettel a közös rendelkezésekről szóló rendelet (a 2013. december 17-i 1303/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet³) 8. cikkére, amelynek értelmében „az ESB-alapok célkitűzéseit a fenntartható fejlődés elvének megfelelően [...] kell megvalósítani”,
- tekintettel a közös rendelkezésekről szóló rendelet szerinti partnerségi megállapodásokra és programokra, amelyek a közös rendelkezésekről szóló rendelet 8. cikke értelmében „előmozdítják [...] a források hatékony felhasználását, az éghajlatváltozás mérséklését és az ahhoz történő alkalmazkodást”,
- tekintettel az egyes európai strukturális és beruházási alapok által támogatott konkrét tematikus célkitűzésekre, köztük a technológiai fejlesztésre és az innovációra, az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság felé történő elmozdulásra, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra és az erőforrás-hatékonyság előmozdítására,
- tekintettel az „Európa 2020: Az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedés stratégiája” című, 2010. március 3-i bizottsági közleményre (COM(2010)2020),
- tekintettel az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi testület ötödik értékelő jelentésére;
- tekintettel eljárási szabályzata 52. cikkére,
- tekintettel a Regionális Fejlesztési Bizottság jelentésére és a Környezetvédelmi,

¹ HL C 316., 2017.9.22., 124. o.

² HL C 207., 2017.6.30., 51. o.

³ HL L 347., 2013.12.20., 320. o.

Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleményére (A8-0045/2018),

- A. mivel a szélsőséges időjárási események növekedése az ember okozta éghajlatváltozás közvetlen következménye, amelyek várhatóan nagyobb gyakorisággal fognak kedvezőtlen hatást kifejteni Európa számos pontján, és sebezhetőbbé teszik az élőhelyet biztosító ökoszisztémákat; továbbá mivel az Éghajlat változási Kormányközi Testület forgatókönyvei szerint a Föld átlaghőmérséklete 2100-ra 0,9°C-ról 5,8°C-ra emelkedhet;
- B. mivel a 7. környezetvédelmi cselekvési program, amely 2020-ig irányítja az európai környezetvédelmi politikát, kiemelt célként határozza meg az Unió városai fenntarthatóságának javítását, az Unió természeti tőkéjének védelmét, megőrzését és fejlesztését jelentő három kulcsfontosságú horizontális célkitűzés mentén, az erőforrás-hatékony, zöld és versenyképes, karbonszegény uniós gazdaság kialakítását, valamint az uniós polgárok megóvását a környezettel kapcsolatos terhelésektől és az egészségüket és jólétüket fenyegető kockázatoktól;
- C. mivel további lépések híján az éghajlatváltozás súlyosbíthatja a társadalmi változásokat; mivel figyelembe kellene venni ezeket a globális éghajlatváltozás következtében várható jelentős migrációs áramlásokat, amelyek a városokkal szemben új követelményeket támasztó népességmozgások következményeképpen lépnek fel;
- D. mivel Európai Környezetvédelmi Ügynökség 12/2016. számú jelentésének főbb megállapításai szerint az Uniót már elérte az éghajlatváltozás valósága a szélsőséges időjárási jelenségek és hosszú távú fokozatos hatások – például hurrikánok, viharok, elsivatagosodás, aszályok, talaj- és parterózió, heves esőzések, hóhullámok, áradások, a tenger vízszintjének emelkedése, vízhiány, erdőtüzek és a trópusi betegségek terjedése – formájában;
- E. mivel az éghajlatváltozás következtében megnőtt bizonyos növény- és állatfajok eltűnésének kockázata, valamint az éghajlati tényezők okozta fertőző betegségek előfordulása; mivel egyes területek, például az Unió legkülső régiói és más, a földrajzi fekvésből adódóan hátrányos helyzetű régiók még élesebben szembesülnek az éghajlatváltozás hatásaival;
- F. mivel ezenkívül közelmúltbeli tanulmányok szerint a környezetben és a társadalomban végbement különböző változásokat – mint például az erdei fajok változását, az idegenhonos inváziós fajok meglepedését és bizonyos járványok kitörését – az éghajlatváltozás okozta vagy erősítette fel, amely konkrét intézkedések hiányában az embereket, a természetet és a benne élő ökoszisztémákat sérülékenyebbé teszi; mivel a szolidaritásnak és a bevált gyakorlatok tagállamok közötti megosztásának javításához nyújtott, integrált uniós támogatást elősegítené annak biztosítását, hogy az éghajlatváltozás által leginkább érintett régiók képesek legyenek meghozni az alkalmazkodáshoz szükséges intézkedéseket;
- G. mivel az éghajlatváltozás hatással van az elmúlt évtizedben az Unióban már eleve növekvő társadalmi különbségekre, ezáltal még kiszolgáltatottabbá téve a leggyengébb társadalmi csoportokat, amelyek kevesebb képességgel és erőforrással rendelkeznek az éghajlatváltozás hatásainak kezeléséhez; mivel az emberek éghajlatváltozás hatásaival szembeni sebezhetősége nagymértékben függ attól, hogy hozzáférhetnek-e az alapvető erőforrásokhoz, és mivel a közhatalóságoknak garantálniuk kell a hozzáférést ezen alapvető erőforrásokhoz;

- H. mivel az uniós polgárok csaknem 72,5%-a – közel 359 millió ember – városokban él; mivel ezenfelül az Unió felel a globális kibocsátások 9%-áért, és a városi területek a globális energiafogyasztásnak, valamint a CO₂-kibocsátásoknak is mintegy 60–80%-át teszik ki;
- I. mivel a városi infrastrukturális döntések hatással lesznek a városok éghajlatváltozással szembeni ellenálló képességére; mivel a városok, a vállalatok és egyéb nem állami szereplők éghajlatváltozás-mérséklési potenciálja 2020-ig hozzávetőleg 2,5–4 milliárd tonna szén-dioxid; mivel a régiók és a városok a Párizsi Megállapodásban foglalt célok megvalósítása érdekében 5%-kal képesek csökkenteni a globális kibocsátást, és mivel lehetőségük van a globális kibocsátást jelentősen csökkenteni;
- J. mivel a városok és települések befogadóvá, biztonságossá, ellenállóvá és fenntarthatóvá tételére vonatkozó, 11. fenntartható fejlesztési cél arra irányul, hogy 2020-ig jelentősen több város és emberi település fogadjon el és hajtson végre integrált szakpolitikákat és terveket, amelyek előmozdítják az integrációt, az erőforrás-hatékonyt, az éghajlatváltozás mérséklését, az ahhoz való alkalmazkodást és a katasztrófákkal szembeni ellenálló képességet, illetve hogy – a 2015–2030-as időszakra szóló szendai katasztrófakockázat-csökkentési kerettel összhangban – minden szinten dolgozzanak ki és hajtsanak végre holisztikus katasztrófakockázat-kezelési terveket;
- K. mivel az önkormányzati hatóságok az európai finanszírozás kulcsfontosságú kedvezményezettjei közé tartoznak;
- L. mivel a Párizsi Megállapodás 7. cikkének (2) bekezdése elismeri, hogy „az alkalmazkodás [...] helyi, szubnacionális, nemzeti, regionális és nemzetközi dimenziókkal rendelkező globális kihívás”; mivel a helyi hatóságok és nem állami szereplők fellépése kulcsfontosságú ahhoz, hogy a kormányok végre tudják hajtani a globális éghajlat-politika keretében vállalt kötelezettségeiket;
- M. mivel az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásra vonatkozó uniós stratégia (COM(2013)0216), valamint az európai strukturális és beruházási (esb-) alapokról szóló uniós rendeletek többek között azáltal határozzák meg a fő célkitűzéseket és kapcsolódó politikai intézkedéseket, hogy különböző mechanizmusokat, például előzetes feltételrendszert és tematikus, éghajlat specifikus célkitűzéseket vezetnek be a 2014–2020 közötti kohéziós politikai keretbe, például a 4. tematikus célkitűzést („Az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság felé történő elmozdulás támogatása minden ágazatban”), az 5. tematikus célkitűzést („Az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás, a kockázat-megelőzés és -kezelés előmozdítása”) és a 6. tematikus célkitűzést („A környezet megőrzése és védelme és az erőforrás-felhasználás hatékonyságának előmozdítása”), amelyek legalábbis egyes esb-alapok keretében az éghajlati fellépések koncentráltabb finanszírozását eredményezték;
- N. mivel a régiók és a városok a Lima–Párizs cselekvési programban (LPAA) és a nem állami szereplők éghajlatügyi fellépéssel kapcsolatos platformjában (NAZCA) tanúbizonyságot tettek a klímaváltozás elleni küzdelem iránti elkötelezettségükről;

Általános keret

1. üdvözli az Európai Unió által a Párizsi Megállapodás/COP21 keretében betöltött szerepet, valamint üdvözli a világban az éghajlatváltozással szembeni fellépésben

betöltött vezető szerepét; hangsúlyozza, hogy Európa a világ legambiciózusabb célkitűzéseit képviseli az éghajlatváltozás elleni fellépésben; nyomatékosan kéri, hogy az Unió kohéziós politikáiban tekintsék prioritásnak az éghajlatváltozás mérséklését annak érdekében, hogy teljesíteni lehessen és fenn lehessen tartani a Párizsi Megállapodás/COP21 kötelezettségvállalásait a tiszta energiával kapcsolatos innováció, a körforgásos gazdaság, a megújuló energia és az energiahatékonyság előmozdítása révén, az alkalmazkodásra irányuló szükséges intézkedések sérelme nélkül, fenntartva ugyanakkor a kohéziós politika alapvető szerepét és célkitűzéseit az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 174. cikkével összhangban;

2. támogatja a fenntartható fejlesztési célokban (ENSZ) és az Amszterdami Paktumban (uniós városfejlesztési menetrend) ismertetett, az éghajlatváltozás kezelését célzó megközelítést; hangsúlyozza, hogy a Bizottság javaslatának megfelelően az Uniónak világelsővé kell válnia a megújuló energia tekintetében, és emlékeztet arra, hogy az Unió városfejlesztési menetrendje az inkluzív, biztonságos és fenntartható városokat érintő célkitűzése révén hozzájárul az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrendjének megvalósításához; ezzel összefüggésben figyelembe veszi az európai helyi hatóságok közötti számos különbséget és eltérő lehetőségeiket; rugalmas és testre szabott megközelítés alkalmazását kéri a városfejlesztési menetrend végrehajtása során, ösztönzőket és iránymutatást biztosítva a városok lehetőségeinek teljes körű kiaknázásához;
3. emlékeztet arra, hogy „a Párizsban megkötendő új nemzetközi éghajlat-változási megállapodás felé” című, 2015. október 14-i állásfoglalásában¹ felszólította a tagállamokat, hogy vegyék fontolóra további kötelezettségvállalásokat az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentése tekintetében; hangsúlyozza a COP21-folyamat maximális átláthatóságának és ellenőrizhetőségének szükségességét;
4. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy hajtsanak végre nagyratörő célkitűzéseket az éghajlat-politikai fellépésről szóló meglévő uniós jogszabályokkal összhangban. a Régiók Bizottsága „Az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásra irányuló új uniós stratégia felé – integrált megközelítés” című, 2017. február 9-i véleményében kértéknek megfelelően;
5. sajnálatosnak tartja a környezetet veszélyeztető, felelőtlen stratégiákat, például a jelentős szennyezést okozó egyes gazdasági tevékenységeket és specifikus ipari ágazatokat, és hangsúlyozza, hogy a társadalom minden rétegének felelőssége, hogy hozzájáruljon a bolygón lévő életet veszélyeztető tendencia megfordítása szempontjából létfontosságú intézkedésekhez; hangsúlyozza, hogy nem áll rendelkezésre kellő információ az egyes ipari ágazatok által a szennyezés hatásainak leküzdésére hozott intézkedésekről és a kevésbé szennyező megoldásokról; fájjalja ugyanakkor, hogy a tudomány, a média és a politika területén bizonyos véleményformálók továbbra is tagadják az éghajlatváltozás bizonyítékait;
6. sajnálattal fogadja az Egyesült Államok azon kinyilvánított szándékát, hogy kilépjen a Párizsi Megállapodásból, és üdvözli, hogy nem szövetségi szereplők – különösen egyesült államokbeli államok és városok – nagy számban erősítették meg a Párizsi Megállapodásban kitűzött célok teljesítésére vonatkozó kötelezettségvállalásukat; felszólítja az Egyesült Államok azon helyi és regionális hatóságait, amelyek részt

¹ HL C 349., 2017.10.17., 67. o.

kívánnak venni az éghajlatváltozással szembeni fellépésben, hogy projektjeikben működjenek együtt és hozzanak létre partnerségeket egyéb állami és magánpartnerekkel, valamint hogy osszák meg egymással a bevált gyakorlatokat e tekintetben; újfajta kormányzásra szólít fel, amely képes forrásokat biztosítani az éghajlatváltozás elleni fellépés számára, továbbá a régiók és városok, valamint képviselői szerveik magasabb fokú bevonása érdekében;

7. hangsúlyozza, hogy a városoknak meghatározó szerepet kell játszaniuk az éghajlatváltozással szembeni küzdelemben, összehangolt módon, a nemzeti hatóságokkal és az őket körülvevő régiókkal kölcsönös egymásrautaltságuk révén; ösztönzi a szubnacionális vezetők és a nemzeti kormányok közötti további nemzetközi szintű, a Friends of Cities kezdeményezéshez hasonló különböző platformokon keresztüli együttműködést; úgy véli, hogy az integrált fenntartható városfejlesztés egyedi esetében a helyi hatóságoknak felhatalmazást kell kapniuk nemcsak a projektek kiválasztására, hanem a helyi fejlesztési rendszerek előkészítésére, kialakítására és végrehajtására is; hangsúlyozza a növekedés és a zöld munkahelyek lehetséges pozitív szempontjait;
8. megjegyzi, hogy a helyi önkormányzatok felelősek az éghajlatváltozás hatásainak enyhítésére irányuló intézkedések többségének és a vonatkozó uniós jogszabályok legtöbbször végrehajtásáért; kiemeli, hogy a Párizsi Megállapodás végrehajtása érdekében intézkedéseket kell hozni a városfejlesztés, a mobilitás, a tömegközlekedés és infrastruktúra, az épületek energiahatékonysága, az oktatási kampányok, az intelligens városok, az intelligens hálózatok és regionális támogatások terén;
9. megjegyzi, hogy a városi polgármesterek döntéseikért közvetlen elszámolással tartoznak a választóik felé, és hatékonyabban, gyorsabban és gyakran azonnali és átütő eredménnyel tudnak lépéseket tenni;
10. felszólítja a nemzeti kormányokat, hogy segítsék a városokat és régiókat a nemzetközi kötelezettségvállalások teljesítésében a helyi és regionális szintű éghajlat-és energiapolitikai kezdeményezések támogatása révén;
11. emlékeztet arra, hogy az éghajlatváltozás kölcsönhatásban van a társadalmi és gazdasági tényezőkkel, és ezért átfogó jövőképre van szükség, amely helyi és regionális szinten működőképesebb;
12. figyelmeztet a társadalmi költségekre és az üvegházhatásúgáz-kibocsátás által okozott gazdasági hatásra, amelyek jelenleg komolyan érintik a városi infrastruktúrát, a közegészségügyet és a szociális ellátórendszereket, amelyek – egyes időkben és egyes városokban és régiókban – túlterheltek, és bizonytalan gazdasági helyzettel szembesülnek; megjegyzi, hogy e rendszerekre így további súly nehezedik, és egyre nagyobb és összetettebb szükségleteket kell majd kielégíteniük; üdvözlí az alacsony szén-dioxid-kibocsátású infrastruktúrák kialakítására forrásokat fordító és vezető szerepet vállaló városok potenciális gazdasági többletbevételeit, többek között az enyhülő energiaköltségeket, a csökkenő karbantartási költségeket és a szennyező anyagok csökkenésének köszönhetően javuló közegészségüggyel kapcsolatosan visszaeső kiadásokat;
13. elismeri, hogy az éghajlatváltozás mérséklése és az alkalmazkodás a választási ciklusokon és a helyi szintű döntéshozatalon túlnyúló, hosszú távú folyamat, és

véleménye szerint az éghajlatváltozás mérséklését és az alkalmazkodást a lehetőségek forrásának kell tekinteni olyan egyéb kihívások tekintetében, mint a foglalkoztatás, valamint az egészségügy, az életminőség és a közszolgáltatások javítása; megjegyzi, hogy a Párizsi Megállapodás a nem részes érdekelt felek aktív részvételét írja elő az éghajlatváltozás mérséklésére és az alkalmazkodásra vonatkozó technikai vizsgálatok révén;

14. elismeri a régiók, a városok és a települések alapvető szerepét az energetikai átállásért való felelősségvállalás előmozdításában, valamint az éghajlattal és energiával kapcsolatos célok alulról jövő szorgalmazásában; megjegyzi, hogy a régiók és a városi területek a legalkalmasabbak arra, hogy az integrált energetikai megoldásokat a polgárokkal közvetlenül együttműködve teszteljék és megvalósítsák; hangsúlyozza, hogy ösztönözni kell az energetikai átállást és az éghajlatváltozás mérséklésére és a hozzá való alkalmazkodásra irányuló helyi beruházásokat; rámutat arra, hogy a tiszta energiával kapcsolatos innovációk és a kisléptékű megújulóenergia-projektek kiemelt szerepet tölthetnek be a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek elérésében; nyomatékosan kéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy biztosítsanak hozzáférést olyan pénzügyi intézkedésekhez, amelyek figyelembe veszik a helyi energiaközösségek sajátos jellemzőit és hosszú távú értékét az energiapiac, a környezet és a társadalom számára, és mozdítsák elő a termelő-fogyasztók szerepét a megújuló energiákkal kapcsolatban a nagyobb függetlenség és az önálló termelés céljából; felhívja a városokat és a régiókat, hogy töltsenek be vezető szerepet az energiahatékonyság és a megújulóenergia-termelés előmozdításában, az üvegházhatásúgáz-kibocsátás és a légszennyezés csökkentése érdekében;
15. ismételten hangsúlyozza, hogy a régióknak végre kell hajtaniuk az épületek energiahatékonyságáról szóló 2010/31/EU irányelvet és az energiahatékonyságról szóló 2012/27/EU irányelvet, valamint kéri az uniós strukturális alapok célzottabbá tételét és bővítését a középületek energiahatékonyságának és a települések megújuló energiaforrások révén megvalósuló energiafüggetlenségének előmozdítása érdekében; kéri továbbá a kooperatív jellegű polgári energiaügyi projektek támogatását az uniós strukturális alapokból, valamint az igazgatási terhek nemzeti és regionális szintű csökkentése révén;
16. megjegyzi, hogy a legutóbbi statisztikák szerint az Unió a globális üvegházhatásúgáz-kibocsátás körülbelül 10%-áért felelős, így a negatív éghajlati trendek globális fellépés hiányában nem fordíthatók vissza; rámutat ugyanakkor, hogy az EU vezető szerepet tölthet be ebben a tekintetben, különösen a tiszta energiával kapcsolatos megoldások és technológiák előmozdítása révén;
17. emlékeztet arra, hogy az uniós városfejlesztési menetrend új munkamódszert mozdít elő, amelyben a városok potenciálját teljes mértékben kiaknázzák a globális éghajlatváltozás jelentette kihívások megválaszolására, különös figyelmet fordítva a jogalkotás minőségének javítására, a finanszírozási eszközökhöz való hozzáférésre és a tudásmegosztásra;

Az Unió és a kohéziós politika

18. úgy véli, hogy a jövőbeni többéves pénzügyi keretnek – adott esetben – növelnie kell az éghajlati célkitűzések megvalósítását célzó törekvéseinek szintjét, valamint hogy növelni kell az e célra elkülönített kiadások arányát is;

19. emlékeztet arra, hogy a 2014 és 2020 közötti időszakra vonatkozó uniós költségvetés legalább 20%-át (megközelítőleg 212 milliárd eurót) az éghajlatváltozással kapcsolatos fellépésre kell fordítani; felkéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy vegyék kellően figyelembe az Európai Számvevőszék 31/2016. számú különjelentését, amely arra figyelmeztet, hogy az éghajlatváltozás hatásainak kezelésére szolgáló további erőfeszítések hiányában komoly veszélybe kerül a 20%-os cél teljesítése, valamint kéri a Bizottságot, hogy folyamatosan tájékoztassa a Parlamentet az e fontos területen elért eredményekről; hangsúlyozza, hogy az Európai Szociális Alap, valamint a mezőgazdaság, a vidékfejlesztés és a halászat esetében nem történt jelentős elmozdulás az éghajlat-politikai fellépés irányába, valamint hogy nem tárták fel teljes mértékben az éghajlatváltozással kapcsolatos fellépések összes finanszírozási lehetőségét;
20. hangsúlyozza, hogy a kohéziós politikának kulcsszerepet kell betöltenie az éghajlatváltozás kihívásainak regionális és helyi szintű kezelésében; ismételten rámutat arra, hogy növelni kell a 2020 utáni kohéziós politika költségvetését; rámutat arra, hogy a kohéziós politikának kiemelt figyelmet kell fordítania a levegőminőségére, a körforgásos gazdaságra, az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásra, a zöld infrastruktúrák fejlesztésére irányuló megoldásokra, valamint az energetikai és digitális átmenetre vonatkozó városi beruházásokra;
21. támogatja egy költség-haszon eszköz létrehozását, lehetővé téve a helyi önkormányzatok számára a projektek szén-dioxid-kibocsátásra gyakorolt hatásainak megértését, valamint azt, hogy teljes mértékben kihasználják az uniós szinten rendelkezésre álló finanszírozási lehetőségeket;
22. úgy véli, hogy a kohéziós politikának magában kell foglalnia az éghajlatváltozás mérséklésének és az ahhoz való alkalmazkodásnak a szempontját, különbséget téve közöttük, ugyanakkor figyelembe véve ezek szükséges összehangolását, továbbá egyértelmű finanszírozási mechanizmust biztosítva minden egyes terület serkentése és ösztönzése érdekében; úgy véli, hogy ezeket a mechanizmusokat a városok és a régiók (többek között a közhatóságok, az ipar, az érdekelt felek és a civil társadalom) részvételével megtervezett, világos és mérhető beruházási tervek révén lehetne megvalósítani, és e részvételnek ki kell terjednie a végrehajtás és az értékelés szakaszára is;
23. megjegyzi, hogy csak tizenöt tagállam fogadott el cselekvési tervet és alkalmazkodási stratégiát, amelyek kevés konkrét helyszíni intézkedést foglalnak magukban; úgy véli, hogy az esb-alapok jövőbeli tervezését jobban hozzá kell igazítani a 2030-ra vonatkozó nemzeti energia- és éghajlat-politikai tervekhez; hangsúlyozza, hogy a jövőbeni többéves pénzügyi keretben tovább kell fejleszteni az éghajlati célkitűzések általános érvényesítését, például a kohéziós politikai beruházások és a tagállamok 2030-ra vonatkozó célkitűzései megvalósításának szorosabb összekapcsolásával; rámutat arra, hogy ezért a partnerségi megállapodások értékelésekor figyelembe kell majd venni az uniós éghajlati célkitűzéseket, míg az operatív programoknak szoros kapcsolatban kell maradniuk az egyes tagállamok alkalmazkodási stratégiáival és terveivel a koordinációnak és a következetességnek a tervezés és az igazgatás minden szintjén való elérése érdekében, különösen abban az esetben, ha az uniós források a rendelkezésre álló közkiadások jelentős arányát képviselik; megállapítja, hogy ennek eredményeként az operatív programok értékelésekor meg kell majd vizsgálni, hogy mennyire hatékonyan járultak hozzá az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentéséhez, ugyanakkor törekedve arra, hogy a „zöldrefestés” elkerülése érdekében közös

nyomonkövetési módszertant és ellenőrzési folyamatot alkalmazzanak;

24. nyomatékosan hangsúlyozza, hogy a környezet fenntarthatóság biztosítása érdekében a kohéziós politikai beruházásoknak összhangban kell állniuk a hatékony éghajlati politikával;
25. hangsúlyozza, hogy az innovációs politika és a városi dimenzió megfelelő alapja az éghajlati célkitűzések közötti szinergiáknak és a kohéziós politika általánosabb gazdasági célkitűzéseinek; kéri ezért olyan egyedi rendelkezések kidolgozását, amelyek célja a fenntartható városi fejlődés és városi innováció, annak érdekében, hogy e területek pénzügyi egészsége jelentősen javuljon a 2020 utáni kohéziós politikában;
26. felszólítja az uniós városfejlesztési menetrend keretében az éghajlatváltozás mérséklésével kapcsolatos kérdésekkel foglalkozó különböző partnerségeket, hogy mielőbb fogadják el és mutassák be cselekvési terveiket; kéri továbbá a Bizottságot, hogy a jövőbeni jogalkotási javaslatokban vegye figyelembe az abban foglalt javaslatokat, különös tekintettel a jogalkotás minőségének javítására, a finanszírozásra és a tudásra vonatkozóan;
27. hangsúlyozza, hogy a Párizsi Megállapodás hosszú távú célkitűzéseinek teljesítése érdekében nagyobb következetességre van szükség a régiós/tagállami/uniós piac egészére kiterjedő, hosszú távú dekarbonizációs pályájú beruházások tekintetében, továbbá olyan intézkedések bevezetését kéri, amelyek megkönnyítik a finanszírozáshoz való hozzáférést, a kisebb városok és régiók számára is lehetővé téve a finanszírozáshoz való hozzáférést; hangsúlyozza továbbá, hogy kiemelt finanszírozást kell biztosítani a szénfüggő régiók számára az alacsony kibocsátású gazdaságra történő zökkenőmentes átállás lehetővé tétele érdekében, valamint hogy a szénintenzív ágazatokban elsőbbséget kell biztosítani a munkavállalók alternatív foglalkoztatására való átállás számára; kéri a Bizottságot, hogy nyújtson be javaslatot arra vonatkozóan, hogy a 2020 utáni kohéziós politikai keretben a kibocsátáscsökkentés megvalósítása (olyan további fellépésekkel, mint például a talaj-visszanyerési munkák vagy a barnamezős területek regenerálása és szennyezésmentesítése) kulcsfontosságú elem legyen az operatív programok teljesítményének értékelésében;
28. hangsúlyozza a kiegészítő pénzügyi eszközök és szakpolitikák – mint például az Európai Stratégiai Beruházási Alap, az Európai Hálózatfinanszírozási Eszköz vagy a Horizont 2020 – felhasználásának fontosságát az éghajlatváltozás hatásainak mérséklését vagy az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást elősegítő projektek finanszírozása érdekében;
29. kitarthat emellett, hogy a kohéziós politikában és különösen az éghajlattal kapcsolatos intézkedésekben továbbra is a régióknak és a városoknak nyújtott támogatásnak kell a közösségi finanszírozás alapvető eszközeként szolgálnia; hangsúlyozza azonban, hogy az éghajlat szempontjából releváns hatás- és eredménymutatók nagyobb következetessége és pontossága ellenére e mutatók nem elégedőek ahhoz, hogy megállapítsák a kohéziós politika hozzájárulásának szintjét az EU általános éghajlati politikai célkitűzéseinek megvalósításához, valamint úgy véli, hogy az éghajlattal kapcsolatos kiadásokra vonatkozó ellenőrzési és nyomonkövetési rendszert javítani kell annak biztosítása érdekében, hogy az uniós kiadások specifikus és mérhető módon hozzájáruljanak az uniós célok megvalósításához; kéri egy alkalmazkodási ütemterv kidolgozását a regionális és a helyi éghajlat-politikai fellépések nyomon követésére,

továbbá felhívja a Bizottságot annak felmérésére, hogy a tagállamokat helyi szinten milyen százalékos arányt fordítanak az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésére és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást célzó területrendezés biztosítására;

30. elismeri az integrált területi fejlesztési eszközök, például az integrált területi beruházás és a közösségvezérelt helyi fejlesztések (CLLD) szerepét, amelyeket a városok kiegészítő eszközökként vehetnek be a fenntartható városfejlesztési stratégiák vagy funkcionális területek finanszírozására; kéri olyan integrált, alulról építkező, helyi megközelítések és stratégiák kialakítását, amelyek biztosítják az erőforrások hatékonyabb felhasználását, valamint javítják az éghajlatváltozás hatásaival szemben ellenálló képességet és az ahhoz való alkalmazkodást a leginkább érintett területeken;
31. elismeri, hogy az éghajlatváltozással foglalkozó uniós kutatási és fejlesztési iparág nagy része az uniós városokban található; felhívja a Bizottságot, hogy biztosítson fokozott támogatást a városok és régiók számára az képzés és a figyelemfelhívás, a pénzügyi iránymutatás, a know-how, a kommunikáció, a kutatás és fejlesztés, az éghajlatvédelmi oktatás és az éghajlatváltozás mérséklésére és az ahhoz való alkalmazkodásra vonatkozó tanácsadás területén, különösen a meglévő eszközök – például az URBIS városi beruházási tanácsadási platform, az URBACT és az „Innovatív városfejlesztési tevékenységek” (UIA) kezdeményezés megerősítése révén; felhívja a Bizottságot annak biztosítására, hogy ezen ágazatok teljes mértékben kihasználják a globális kutatási együttműködést, valamint arra, hogy erősítse meg ezen eszközöket annak érdekében, hogy segítse a helyi önkormányzatokat a célnak megfelelő projektek végrehajtásában, valamint a finanszírozási lehetőségekhez való hozzáférésben azzal a céllal, hogy tesztelhessek a városfejlesztési stratégiák innovatív megoldásait; felszólít annak lehetővé tételére, hogy a nem uniós szubnacionális hatóságok – mind formálisan, mind informálisan – képesek legyenek önkéntes formában részt venni az európai tudományos, kutatási és technológiai kezdeményezésekben (például a H2020 programban) a kollektív célkitűzések elérése érdekében; úgy véli, hogy az olyan pénzügyi eszközöket, mint a globális éghajlat-politikai alapok, közvetlenül hozzáférhetővé kell tenni a helyi hatóságok számára; úgy véli, hogy az új, alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiák gyors elterjedésének biztosítása érdekében meg kell erősíteni a kohéziós politika és a kutatási és innovációs politika közötti szinergiákat;
32. felhívja a Bizottságot annak biztosítására, hogy a „Horizont 2020” keretprogram nagyobb figyelmet és finanszírozást fordítson a körforgásos gazdaság és a fenntartható városok terén megvalósuló innovációs és kutatási projektekre; arra ösztönzi a tagállamokat, hogy a Bizottság és az Európai Beruházási Bank (EBB) támogatásával erősítsék meg a régiók és városok adminisztratív kapacitását, lehetővé téve, hogy azok teljes mértékben kiaknázzák az uniós szinten rendelkezésre álló köz- és magánfinanszírozási lehetőségeket;
33. felhívja az illetékes hatóságokat a hulladékkal kapcsolatos problémák kezelésére azzal a céllal, hogy megvalósuljon a körforgásos gazdaság, és a nem újrahasználatos és újrafeldolgozható hulladék tekintetében előmozdítsák az égetéstől eltérő ártalmatlanítási módokat;
34. úgy véli, hogy a következő programozási időszakban az éghajlatváltozás kérdését általánosan érvényesíteni kell a területi együttműködés programozásában; rámutat a területi együttműködés, a határokon átnyúló együttműködés és a makroregionális

stratégiák fontos szerepére a régiók és a városok fellépései során, az Unió határain belül és kívül egyaránt, és ismételten hangsúlyozza, hogy politikai és pénzügyi tekintetben meg kell erősíteni ezt az eszközt, úgy az éghajlatváltozás mérséklése, mint az alkalmazkodás tekintetében; hangsúlyozza, hogy az Interreghez hasonló, a különböző tagállamokból származó nemzeti, regionális és helyi szereplők közötti fellépések és szakpolitikai eszmecserék végrehajtását lehetővé tevő keret különösen megfelelő az éghajlatváltozással szembeni fellépés számára, valamint az éghajlatváltozás hatásainak mérséklését célzó, megfelelő intézkedések végrehajtására; e tekintetben üdvözli, hogy a 15 transznacionális Interreg program közül hét Európa-szerte olyan stratégiákat, kísérleti fellépéseket, képzéseket és eszközöket finanszíroz, amelyek segítenek a városoknak a szén-dioxid-kibocsátás csökkentését elősegítő kapacitások kiépítésében, valamint az éghajlatváltozás hatásainak mérséklésében az uniós célkitűzések megvalósítása érdekében;

Városok és régiók

35. üdvözli a Polgármesterek Globális Éghajlat- és Energiaügyi Szövetségéhez hasonló kezdeményezéseket, valamint azt, hogy számos város és régió fontos szerepet játszik az éghajlatváltozással szembeni küzdelemben és a környezet védelmében; nyomatékosan kéri a városokat és a régiókat, hogy működjenek együtt, és az éghajlatváltozás elleni küzdelmet nagyobb mértékben és sürgősséggel építsék be intézményi menetrendjükbe; javasolja a városi hatóságok számára, hogy hajtsanak végre intelligens várostervezési stratégiákat és innovatív megközelítéseket – például az intelligens városok kezdeményezést –, és azokat rendszeresen aktualizálják; hangsúlyozza, hogy fenntartható és energiatakarékos lakásprojektekre és energiát megtakarító intelligens épületekre, a megújuló energiaforrásokba történő beruházásokra, környezetbarát tömegközlekedési rendszerekre, az alacsony szén-dioxid-kibocsátású városok és régiók projektjeinek, valamint a városok és a helyi és regionális önkormányzatok szövetségeinek a globális felmelegedés elleni fellépést célzó együttműködésének bővebb támogatására van szükség;
36. megjegyzi, hogy egy objektív paramétereken, kipróbált és letesztelt módszertanon alapuló jelentéstételi keretet kell végrehajtani, és nyomon kell követni a városok és régiók éghajlatváltozás elleni fellépéseit, az éghajlatváltozással kapcsolatos kötelezettségvállalásokra vonatkozó adatok megosztása és a szereplők közötti átláthatóság növelése tekintetében az éghajlattal kapcsolatos célok elérése érdekében;
37. emlékeztet arra, hogy a közlekedési ágazat felelős az egészségre veszélyes üvegházhatású gázok és légszennyező anyagok kibocsátásáért is, amelyek városi levegőbeli koncentrációját az egyes légköri szennyező anyagok nemzeti kibocsátásainak csökkentéséről szóló (EU) 2016/2284 irányelv szabályozza; úgy ítéli meg, hogy a régiók és a városok hatalmas lehetőségekkel rendelkeznek a közlekedésből származó üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére, és rámutat arra, hogy az alacsony szén-dioxid-kibocsátású helyi és regionális mobilitást megkönnyítő kezdeményezések számára finanszírozást kell biztosítani; hangsúlyozza, hogy a városoknak vezető szerepet kell vállalniuk a tömegközlekedés használatának, illetve a tömeg- és magánközlekedés villamosításának előmozdításában, továbbá kéri néhány mintarégió kiemelését a városi és vidéki területek közötti intelligens, összekapcsolt közlekedési rendszerekre vonatkozó kutatás céljából;
38. üdvözli a városok kezdeményezéseit, például az intelligens városokat és az intelligens

hálózatokat, amelyek az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére és az erőforrás-hatékonyság növelésére törekednek; hangsúlyozza, hogy a régióknak javítaniuk kell a zöld városok megoldásait az energetikai és digitális átalakulás előmozdítása révén, valamint hogy az intelligens hálózatokhoz hasonló megoldások lehetőséget nyújtanak az energia otthonokban és épületekben való biztosításának hatékonyabbá tételére; elismeri, hogy a vállalkozások és a városok közötti együttműködés elősegíti az innovatív és inkluzív megoldásokat, és kéri ezek előmozdítását; hangsúlyozza, hogy fokozni kell a beruházásokat a fenntartható megoldások, például a zöld infrastruktúra és különösen a városokon belüli fás növénytakaró növelése érdekében; emlékeztet arra, hogy nemcsak a kibocsátásokat kell csökkenteni, hanem növelni kell a talaj CO₂-megkötő képességét, és kéri az uniós régiókban meglévő és az újonnan kialakított városi erdők védelmének fokozását;

39. hangsúlyozza, hogy a helyi termelésű szezonális élelmiszer csökkenti a szállításból fakadó ÜHG-kibocsátásokat, ezáltal összességében csökkenti az élelmiszer szénlábnyomát; felhívja a Bizottságot, hogy működjön együtt az élelmiszer-ágazattal a fenntartható helyi és regionális élelmiszertermelés növelése érdekében, és üdvözli azokat az önkéntes intézkedéseket (például a közlekedésilámpa-rendszerű címkézést), amelyek láthatóvá teszik az élelmiszerek és egyéb termékek éghajlatra gyakorolt hatását és szénlábnyomát; uniós szintű, közös mutatók kialakítását kéri az önkéntes, de összehasonlítható címkézés lehetővé tétele érdekében, és felhívja a helyi hatóságokat, hogy folytassanak tájékoztató kampányokat az élelmiszerek szénlábnyomával kapcsolatos tudatosság fokozása érdekében;
40. rámutat arra, hogy az éghajlatváltozás mérséklését célzó intézkedéseket az erőfeszítések és az előnyök különböző szereplők közötti méltányos megosztására alapozva kell megtervezni, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra irányuló intézkedéseknek pedig a népesség egészén belül a legkiszolgáltatottabb csoportok védelmére kell összpontosítaniuk;
41. elismeri, hogy a gyenge pontok és az erősségek régióként különfélék és egyedi jellegűek, és hangsúlyozza, hogy a kihívások, az eszközök és a leghatékonyabb politikák térségenként eltérőek lehetnek; ennélfogva emlékeztet a szubszidiaritás elve melletti elköteleződésére, továbbá hangsúlyozza, hogy a városoknak és a régióknak rendelkezniük kell a fellépések megtervezéséhez és végrehajtásához szükséges szakértelemmel és a kellő politikai, igazgatási és pénzügyi önállósággal; hangsúlyozza, hogy a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek végrehajtása érdekében a városoknak a várostervezést a környezetbarát infrastruktúrába, a mobilitásba, a tömegközlekedésbe és az intelligens hálózatokba történő beruházáshoz kell igazítaniuk; ismételten hangsúlyozza, hogy a helyi és regionális hatóságok mint a polgárokhoz és egyúttal az éghajlatváltozással kapcsolatos kihívások hatásaihoz is legközelebbi kormányzási szint rendelkeznek számos probléma tekintetében a legátfogóbb képpel, ennélfogva hangsúlyozza, hogy a helyi és regionális hatóságok számára igazgatási képességet és pénzügyi eszközöket kell biztosítani az éghajlatváltozás mérséklését célzó, testre szabott megoldások kifejlesztéséhez;
42. hatékonyabb többszintű kormányzásra szólít fel teljes körű átláthatóság mellett, nagyobb mértékben bevonva a helyi önkormányzatokat, a régiókat, a városokat és képviseleti szerveiket az Unió döntéshozatali folyamatába és az UNFCCC folyamatába; kéri a valamennyi közhatóság közötti koordináció előmozdítását és biztosítását, valamint a nyilvánosság, illetve a szociális és gazdasági érdekelt felek bevonásának

szorgalmazását, továbbá felhívja a Bizottságot, hogy segítse elő a koordinációt és az információk és a bevált gyakorlatok tagállamok, régiók, helyi közösségek és városok közötti megosztását; rámutat arra, hogy ösztönözni kell a helyi kormányzás részvételen alapuló modelljeit;

43. üdvözlí az Éghajlat változási Kormányközi Testület arra irányuló döntését, hogy 2023-ban különjelentést állítson össze a városok és az éghajlat összefüggéseiről, mivel ez a kötelezettségvállalás fokozni fogja a városok által az éghajlatváltozással szembeni küzdelemben betöltött fontos szerepre irányuló kutatást; úgy véli, hogy a városoknak észrevételeket kell tenniük a következő, 2018. évi globális éghajlat-politikai jelentéshez; úgy véli, hogy a városok és régiók befolyásolhatják a Párizsi Megállapodást követő politikai döntéshozatalt, amennyiben a globális felmelegedéssel szembeni fellépésre és – a világ lakosságának több mint felét felölelő – városi területeken megvalósuló mérséklési és alkalmazkodási intézkedésekre irányuló stratégiai megközelítést hajtanak végre; kéri a Bizottságot, hogy támogassa az éghajlat-politika többszintű jövőképét ebben a folyamatban egy olyan inkluzív éghajlat-változási rendszer előmozdítása érdekében, amely elismeri a helyi és a szubnacionális hatóságok intézkedéseit;
44. felszólítja a nemzeti hatóságokat a decentralizáció végrehajtására és a szubszidiaritás elvének jobb végrehajtására annak érdekében, hogy a helyi és a regionális kormányzati szintet tovább erősítsék az éghajlatváltozás elleni küzdelemben;
45. megjegyzi, hogy számos ipari szegmens fordít összegeket a környezetbarát átállásba és kötelezte el magát a dekarbonizációs szakpolitika mellett; elismeri, hogy a vállalkozások és a városok közötti együttműködés innovatív és inkluzív megoldásokat hoz létre az éghajlat-politika számára, és segíti az Uniót céljainak elérésében; emlékeztet arra, hogy a városi területeken az ipar kulcsfontosságú szerepet tölt be a finanszírozásban és a beruházási hiány pótlásában; kéri a városok és vállalkozások partnerségeinek előmozdítását;
46. kiemeli, hogy az intelligens tervezés és az alacsony szén-dioxid-kibocsátású, az éghajlatváltozás hatásaival szemben ellenállóképes városi infrastruktúra képes javítani a környezetet és a polgárok életminőségét, munkahelyek hoz létre, valamint ösztönzi a helyi és regionális gazdaságot;
47. felszólítja a városokat és a régiókat, hogy használják ki az Innovatív városfejlesztési tevékenységekhez hasonló uniós kezdeményezéseket a fenntartható városfejlesztés terén történő kísérleti projektek végrehajtása érdekében;
48. üdvözlí a „Women4Climate” kezdeményezést és a magánszektor részvételét e kezdeményezésben, amely hozzájárul ahhoz, hogy a vezető szerepet betöltő nők nagyobb szerepet vállaljanak az éghajlatváltozás elleni küzdelemben vezetői készségeik megerősítése, illetve a vezető szerepet betöltő nők következő generációjának az éghajlatváltozás elleni küzdelemben való részvételének ösztönzése érdekében;
49. elismeri, hogy a városokra különös felelősség hárul az éghajlatváltozás kezelésében, mivel a globális CO₂-kibocsátások 70%-áért felelnek, valamint ismételten hangsúlyozza, hogy a Parlament elkötelezte magát a Polgármesterek Klíma- és Energiaügyi Szövetségének sikeres, globális kiépítése mellett, ideértve az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra irányuló kezdeményezést (az „Alkalmazkodó polgármesterek kezdeményezést”), az „Under 2 Degrees” egyetértési megállapodást, az

Amszterdami Paktumot és a RegionsAdapt („Alkalmazkodó régiók”) kezdeményezést; úgy véli, hogy a párizsi városházán tett 2015. évi nyilatkozatban vállalt kötelezettségek csak akkor teljesíthetőek, ha a Polgármesterek Globális Klíma- és Energiaügyi Szövetségét bevonják az együttműködésbe, és valamennyi uniós és Unión kívüli várost arra ösztönzi, hogy csatlakozzanak a Polgármesterek Szövetségéhez és – a hasonló célokat követő egyéb ágazati vagy intézményi hálózatokban való részvételük sérelme nélkül – kötelezzék el magukat nagyra törő éghajlat-politikai fellépés mellett, és szervezzék meg a tapasztalatok és bevált gyakorlatok megosztását; megjegyzi, hogy a városok által benyújtott számos cselekvési terv tartalmaz 2020-ig tartó kötelezettségvállalásokat, és ezért nyomatékosan kéri, hogy e városok 2030-ig terjedően további munkát végezzenek; úgy véli, hogy az Uniónak továbbra is meg kell hagynia a városok autonómiáját az éghajlatváltozás mérséklésére irányuló stratégiáik megtervezésében, mivel ezek gyakran ambiciózusabb célkitűzést eredményeznek;

50. hangsúlyozza, hogy egyértelmű hivatkozást kell beilleszteni a Párizsi Megállapodásba a helyi és regionális önkormányzatok szerepéről annak érdekében, hogy hosszú távú megoldást biztosítsanak az éghajlatváltozásra; kiemeli, hogy az Uniónak a városokkal és régiókkal folytatott helyszíni együttműködés keretében az uniós régiókat és városokat jobban összekapcsoltta és fenntarthatóbbá kell tennie, hogy energiahatékony települések jöjjenek létre, és intelligensebb városi közlekedési hálózatok alakuljanak ki;
51. úgy véli, hogy ösztönözni kell a tudás és a tapasztalatok átadását helyi és regionális szinten, tekintettel egyes régiók és városok, továbbá egyes regionális környezetvédelmi vagy energiaügynökségek gazdag tapasztalataira;
52. úgy véli, hogy az éghajlatváltozás problémáinak helyi és regionális szintű kezelése során az együttműködés javítása érdekében ki kell használni az európai, nemzetközi valamint a világszerte működő szervezeteket, egyesületeket, illetve a városok, települések és régiók hálózatait;
53. megjegyzi, hogy ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye Felelős huszonkettedik marrákesi konferenciáján (COP22) a helyi és regionális hatóságok kidolgozták a marrákesi cselekvési ütemtervet, amely kiemeli a helyi hatóságok közvetlenebb bevonásának szükségességét, amelyeket formálisan is az éghajlatváltozással kapcsolatos hivatalos megbeszélések részeseinek kell tekinteni, nem pedig csupán nem állami szereplőknek, mint az egyéb nem kormányzati szervezeteket és a magánszektor;
-
- ◦
54. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak, a Régiók Európai Bizottságának, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak, a tagállamoknak, valamint a tagállamok nemzeti és regionális parlamentjeinek.